

[Aksel Larsen.]

— for mange Varers Vedkommende endda mere — over, hvad de var for 2—3 Aar siden. Denne Prisforhøjelse betales af hele den forbrugende Befolkning, men Arbejderklassen betaler sin Part, og jeg tvivler ikke om, at Resultatet af en Udregning, hvis dette overhovedet kunde udregnes statistisk, vil blive, at Arbejderklassen som sin Del af Prisforhøjelsen maa udrede mange Gange det Beløb, der udbetales i Arbejdsløn til de mere beskæftigede Arbejdere. Dette kan enhver, der overhovedet har Forstand paa og Føling med Forholdene, se, og hvis vi havde en ordentlig Statistik over den Slags Ting her i Landet, vilde det ogsaa kunne bevises statistisk.

Vi har tidligere beskæftiget os med enkelte Eksempler paa den Beskæftigelsespolitik, og vi har haft Omraader, hvor det var lettere at gribe ind end konkret at paa-vise det. Det viser sig nu, at den konservative Presse, efter at vi i et Par Aar har kritiseret Forholdene, vaagner til Daad af taktiske Grunde og opdager, at der vistnok er noget galt med Kartoffelmelsindustrien. Det kunde man have opdaget for halvandet Aar siden, da det var til Debat her i Tinget for første Gang. Der kom 81 Arbejdere i Arbejde ved Lukningen for udenlandsk Kartoffelmel; men hvis jeg ikke tager meget fejl, andrager den Pris, Befolkningen betaler for det i Form af Kartoffelmelsprisens Forhøjelse, over 10 000 Kr. pr. hver af de 81 Arbejdere. Jeg svarer ikke saa nøje for Beregningen, fordi det ikke er let at foretage den, men jeg henviser til, at dette Tal har været fremdraget adskillige Gange her i Tinget, og da Regeringen aldrig har vovet at indlade sig i Debat, endsige bestridt det, gaar jeg ud fra, at det ikke er helt galt.

Under de Omstændigheder kan man sagtens komme og sige: Ja; men det er dog en Fordel, at der er kommet et lille Hundrede Mand i Arbejde! Det er en meget tvivlsom Fordel, naar Arbejderklassen maa udrede betydelig mere end dette lille Hundrede Mandss samlede Arbejdsløn igennem Betalingen af de højere Priser paa Kartoffelmel. Saadan ligger det paa en hel Række Omraader. Som sagt, det har været diskuteret før, og jeg vil her blot vise Problemet i hele sin Bredde. Det er altsaa ikke nok, at Statsministeren siger, at der er kommet en Del Arbejdere i Arbejde.

Men saa kommer der jo noget andet, nemlig at Krisepolitikken ikke blot er denne Merbeskæftigelse i visse Industrier og paa visse Omraader, men at den er en gennemført Prisstigningspolitik og en gennemført

indirekte Beskatning, der særlig rammer den brede forbrugende Befolkning — hvorom man kan læse nærmere i Socialdemokratiets Program af 1919. Igennem Kronenedskæring, igennem Importreguleringer, igennem forøgede Toldsatser, igennem indirekte Skatter, igennem de mange forskellige Ordninger, igennem Kontingentforhøjelserne og de forøgede Skatter udreder Arbejderklassen her i Landet Beløb i Krisebyrder, der mange Gange overstiger saavel det Beløb, der udbetales i Arbejdsløn til de merbeskæftigede Arbejdere; som ogsaa dette Lands samlede sociale Udgifter.

Derfor har vi ikke Grund til at være taknemmelige for Krisepolitikken, fordi vi ved, at dens Byrder bæres væsentligst af Arbejderklassen, og hver Gang man har givet Arbejderklassen lidt, har man ladet den betale meget. Man har ogsaa ladet den betale paa den Maade, at man har søgt at ensrette og svinebinde dens faglige Organisationer, og vi hørte jo for nylig Statsministeren holde en Radiotale om, at denne Linie skal videreføres, en Radiotale, der var saa ublufærdig, at den socialdemokratiske Presse, der ellers ikke plejer at sætte Statsministerens Lys under en Skæppe, omhyggeligt har undladt at offentliggøre Ordlyden af de statsministerielle Meninger.

Men Krisepolitikken har endelig endnu en Side, den Side, som er vendt mod Overklassen her i Landet, for den forøgede Beskæftigelse i visse Industrier løber jo parallelt med en tifold forøget Dividendebetaling i de samme Industrier. En Gennemgang af Børskurser, Aktieselskabsudbytter og Bestyrelsestantiører vil vise, at der her er Tale om saa svimlende Summer, saaman skal tilbage til den vildeste Krigs- og Gullaschtid, før man finder blot nogenlunde tilsvarende Eksempler. Jeg ser mig nødsaget til ved denne Lejlighed at undlade at fremkomme med en Liste til Belysning af dette, af den simple Grund, at der er en vis Grænse for, hvor længe man kan have Ordet her i Tinget; men enhver, som er her til Stede, og enhver, som ikke er her til Stede, ved, at dette er rigtigt, og jeg behøver i øvrigt kun at henholde mig til et bestemt karakteristisk Tilfælde.

Da jeg i min første Tale under Finanslovdebatten nævnte det samme, reagerede det ærede Medlem Hr. Prieme, og hvis jeg ikke tager meget fejl, gjorde han endda Tegn til at ville have en kort Bemærkning for at sætte mig paa Plads. Han undlod klogeligt at tage den, han er ikke gaaet ind paa Problemet, han har end ikke forsøgt at bevise det, han paastod i en Afbrydelse, nem-